

hvorpaa det ærede Medlem fremstillede det, var temmelig hasarderet og meget stærkt overdreven. Det skal jeg nu imidlertid ikke komme ind paa.

Det, der egentlig har bevæget mig til at tage Ordet, er en Udtalelse, der faldt fra det samme ærede Medlem, den første Dag, han havde Ordet om disse Skattelovforslag, og ligeledes en Udtalelse, der samme Dag faldt fra den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Alberti). Det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds holdt jo et meget langt Foredrag, i hvilket han fremkom med en meget lang og udførlig Kritik af Kommissionens Arbejde og Kommissionens Forslag. Jeg skal ikke videre befatte mig med den Kritik, da den allerede er klart imødegaaet af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, men jeg tror, at Pointen af det ærede Medlems Kritik kan siges at være den, at Kommissionens Forslag ikke duer, men det ærede Medlem kunde desuagtet godt stemme for disse Forslag. Det ærede Medlem var særlig imod den Beskatning af Aktieselskaber, som Kommissionen havde foreslaaet, og han fandt, at Aktionærerne i disse Selskaber vilde blive beskattede alt for højt. Det ærede Medlem fremkom saa med en Beregning over, hvor højt Aktionærerne i visse, ja vel nærmest i et vist enkelt Dampskibsselskab, vilde blive beskattede, og der kom det ærede Medlem til det Resultat, at disse Aktionærer vilde i alt i samlet Skat komme til at svare 14 $\frac{1}{2}$ pCt., og det fandt det ærede Medlem var alt for meget. Da den ærede Ordfører samme Dag fik Ordet, omtalte han ogsaa disse 14 $\frac{1}{2}$ pCt., og han rettede da det Spørgsmaal til os ude fra Landkommunerne, om vi derude ikke svarede mere end 14 $\frac{1}{2}$ pCt. i direkte Skat af vore Indtægter. Det er egentlig nærmest paa Grundlag af disse Udtalelser, jeg vil tillade mig at fremføre en Beregning over, hvad vi i Landkommunerne svare i direkte Skat af vore Indtægter; man vil da faa et lille Billede af, hvorledes Forholdene ere derude.

Forinden jeg gaar over dertil, vil jeg dog tillade mig at gøre nogle faa almindelige Bemærkninger. Jeg vil allerførst rette en Tak til Skattekommissionen for det store Arbejde, som denne Kommission har

udført i den korte Tid, saavel som en Tak for det, man kan vel nok sige ret gode og ret smukke Resultat, denne Kommission har naaet. Det er jo klart, at Beskatningsspørgsmaalet er et Spørgsmaal, der har stor Interesse her i vort Land. Det har været levende i mange Aar, og navnlig har hele vor Landbostand i mange Aar, Aar for Aar, stærkere og stærkere krævet en anden og mere retfærdig Fordeling af Skatterne. Men vi vide, hvordan det er gaaet. Vi have endnu intet opnaaet paa dette Omraade. Vi have ganske vist, som det er ærede Medlemmer vel bekendt, haft flere Skattelovforslag, som ogsaa gik ud paa i det mindste at gøre et Forsøg paa en Begyndelse til en Løsning af denne Opgave, men vi vide jo, at disse Skattelovforslag blev ikke gennemførte, og det viste sig, at de ikke kunde gennemføres. Selvfølgelig er der flere Grunde til, at de tidligere Skattelovforslag ikke kunde gennemføres. En af Grundene var sandsynligvis, ja ganske bestemt den Sammenkobling, der fandt Sted mellem de direkte og de indirekte Skatter. Jeg tror dog, at Hovedgrunden til, at de tidligere Skattelovforslag ikke kunde gennemføres, var den, at disse Skattelovforslag skulde købes med ny Skatter, Skatter, der vendte med den tunge Ende nedad, og som for en stor Del vilde falde just paa den samme Del af Befolkningen, som med Rette kunde fordre en betydelig Lettelse.

Da vi i sidste Foraar nedsatte denne Kommission, faldt der mange forskellige Udtalelser i Retning af at beklage, at de tidligere Skattelovforslag nu vare strandede. Jeg beklager det paa en Maade ogsaa. Der faldt ogsaa Udtalelser fra enkelte Medlemmer om, at de følte sig bittert skuffede, idet det hele nu skulde ende med, at man nedsatte en Kommission, men efter det Resultat, som Kommissionen nu har naaet, vil jeg antage, at disse Skuffelser nu ville være fjernede. Naar et saadant Spørgsmaal under de nuværende politiske Forhold skulde tages op og det med nogen virkelig Forstaaelse, var det det retteste, at det toges op af Folkets egne Repræsentanter. De have i Virkeligheden den bedste Forstaaelse af de Forhold og Krav, der gøre sig gældende i den store Befolk-